

РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ
КОНСТИТУЦИОНЕН СЪД

РАЗПОРЕЖДАНЕ

София, 05.01.2026 г.

Павлина Панова – председател на Конституционния съд на Република България, при изпълнение на правомощията си чл. 18, ал. 1 от Закона за Конституционен съд, констатирах следното:

В Конституционния съд е постъпило искане с вх. №711-КД/29.12.2025 г. в регистъра за входяща и изходяща кореспонденция на Конституционния съд от съдебен състав на Апелативен съд - Варна, разглеждащ НДВ №301/2025г. по описа на Апелативен съд – Варна. Съдебният състав сезира Конституционният съд на основание чл. 150, ал. 2 от Конституцията на Република България (КРБ) с искане със следния петитум: „1. Противоречи ли чл. 173, ал. 15 ЗСВ (обн. ДВ, бр. 6 от 2025 г., в сила от 21.01.2025 г.) на Конституцията? 2. Следва ли чл. 173, ал. 15 ЗСВ да се тълкува като: а) разпоредба с действие занапред, която не засяга заварени случаи, или б) разпоредба, чиито последици обхващат и лица, определени за изпълняващи функциите на Главен Прокурор преди влизането ѝ в сила?“

При осъществяване на проверката за редовността на искането установих, че то не отговаря на изискванията на чл. 17, ал. 1 от Закона за Конституционен съд (ЗКС) и на чл. 18, ал. 1 и ал. 2, т. 4 и т. 5 от Правилника

за организацията на дейността на Конституционния съд (ПОДКС) за неговата мотивираност и относно това в какво се състои искането.

В първата точка от петитума на искането е заявено, че съдебният състав на Апелативен съд - Варна иска Конституционният съд на основание чл. 149, ал. 1, т. 2 КРБ да отговори на въпроса „[п]ротиворечи ли чл. 173, ал. 15 ЗСВ (обн. ДВ, бр. 6 от 2025 г., в сила от 21.01.2025 г.) на Конституцията?“.

В искането е посочено, че то е направено в резултат от „възникналото съмнение относно конституционосъобразността и допустимото тълкуване на чл. 173, ал. 15 ЗСВ.“

В мотивите на искането по отношение на разпоредбата на чл. 173, ал. 15 ЗСВ са изложени съображения както за съответствие, така и за несъответствие на нормата с Конституцията. Част от доводите навеждат твърдения за противоконституционност поради противоречие с посочена в искането практика на Конституционния съд. Друга част от изложението в искането насочват към заключения за съответствие на нормата на чл. 173, ал. 15 ЗСВ с посочена в искането практика на Конституционния съд.

Съгласно чл. 150, ал. 2 от Конституцията всеки съд може да сезира Конституционния съд „с искане за установяване на несъответствие между закон, приложим по конкретното дело и Конституцията“. В мотивите на искането липсват недвусмислени съображения и изложение на обстоятелства за несъответствие на чл. 173, ал. 15 ЗСВ с конкретна конституционна разпоредба, което прави искането в тази част неясно. При така изложените мотиви в искането на сезиращия състав липсва яснота какъв е предметът на искането, доколкото не може да бъде установено по несъмнен начин в какво се съдържат мотивите, обосноваващи искането. Мотивите на искането са вътрешно противоречиви. При упражняване на правомощието си по чл. 150, ал. 2 от Конституцията съдебният състав

следва ясно да посочи в какво се състои искането му и да конкретизира неговия предмет, след което да приведе мотивите в съответствие с петитума.

При сезиране на Конституционния съд на основание чл. 150, ал. 2 от Конституцията за упражняване на правомощието му по чл. 149, ал. 1, т. 2 от Конституцията сезиращият субект – съдебен състав, пред който е висящо конкретното дело, следва да приведе доводи за установеното от него несъответствие на приложимия за решаването на спора по делото закон, с Конституцията, а не за „възникналото съмнение“, като отправя до Конституционния съд въпрос дали законова разпоредба противоречи на Конституцията. Отделно от това искането трябва да съдържа ясно посочване на кои конституционни разпоредби противоречи законовия текст, като се изложат аргументите на сезиращия съд за това противоречие. Искането не съдържа аргументация за посочените обстоятелства, поради което не отговаря на условието на чл. 18, ал. 2, т. 5 от ПОДКС, доколкото от съдържанието му не става ясно в какво се състои то. Задължение на вносителят е да очертае предмета на искането по недвусмислен начин.

Втората точка от петитума на искането се състои в следния въпрос: „2. Следва ли чл. 173, ал. 15 ЗСВ да се тълкува като: а) разпоредба с действие занапред, която не засяга заварени случаи, или б) разпоредба, чиито последици обхващат и лица, определени за изпълняващи функциите на ГП преди влизането ѝ в сила?“

При така изложените мотиви в искането липсва яснота относно неговия предмет, доколкото не може да бъде установено по несъмнен начин задължително тълкуване на коя конституционна разпоредба се иска от Съда.

Съгласно чл. 149, ал. 1, т. 1 от Конституцията на Република България Конституционният съд дава задължителни тълкувания на Конституцията единствено по искане на субектите, посочени в чл. 150, ал. 1 от Конституцията. Съдът тълкува само конституционни разпоредби, защото

като обект на задължително тълкуване е посочена само Конституцията. В искането липсва посочена отделна разпоредба или разпоредби на Конституцията, на които вносителят иска тълкуване с цел да се установи техния обхват и смисъл, а се иска отговор на конкретно поставени въпроси относно законова разпоредба.

При тези обстоятелства приемам, че искането не отговаря на изискванията на чл. 17, ал. 1 ЗКС и на чл. 18, ал. 1 и ал. 2, т. 4 и т. 5 ПОДКС.

Предвид на това намирам, че следва да се даде възможност на вносителя в 14-дневен срок от съобщението да отстрани нередовността на искането съобразно мотивите на настоящото разпореждане.

По изложените съображения и на основание чл. 19, ал. 1 във връзка с чл. 22, ал. 4 ПОДКС

РАЗПОРЕЖДАМ:

Давам 14-дневен срок на съдебен състав с председател от Янко Д. Янков, разглеждащ НДВ №301/2025г. по описа на Апелативен съд – Варна, да отстрани нередовността на искането съобразно мотивите на настоящото разпореждане, считано от деня на съобщението.

Разпореждането да се съобщи на вносителя на искането, като му се връчи препис за сведение и изпълнение.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ПАВЛИНА ПАНОВА